Pagina Agricolă

DE PAŞTI

După o muncă încordată la câmp şi în gospodărie, agricultorul are acum câteva zile de odihnă întrerupătoare.

Sforţările lui au fost mari. Ţara cere mărirea suprafeţei cultivate şi o producţie bună. De aceia şi încetarea lucrului pentru câtva timp e de mare folos pentru recâştigarea forţelor, pentru înfrăţirea cu biserica şi trăirea altor zile deosebite de acelea în cari se purta plugul şi uneltele de lucru.

Sărbătorile sunt, însă, mai lipsite ca altădată şi cu multe griji: fiii ţării sunt încă de pază la hotare, haina şi încălţămintea costă o avere, iar hrana, chiar la sate, se găseşte mai cu greu. Totuşi astăzi situaţia agricultorilor e mult mai bună, comparativ cu cea a orăşeanului căci, de bine de rău, puţin grâu, porumb şi legumă se găsesc în magazie, o găină în bătătură, mielul e mai la îndemână şi ouăle roşii pot face bucuria tuturor, ca altădată.

De aceia, din vremuri tulburi şi, mai ales, în prag de sărbători, să se tragă învăţământul că cel ce frământă brazda şi înfruntă asprimea vremei, trudind necontenit, îşi adună agonisita şi e pus la adăpost de lipsuri mai mult ca locuitorul din oraş, la a cărui soartă nu trebue să râvnească.

In vremea din urmă părăsirea satelor se arăta îngrijorătoare. Iată că lipsurile de-acum dela oraşe arată tendinţe protivnice şi nu rare-ori se vede înapoierea la pământ a celor ce nu ş'ar înlesni uşurinţele de trai.

Iată de ce zic că lipsurile mai ales din preajma sărbătorilor sunt doveditoare de preţuirea ce trebue dată meseriei de agricultor.

Prof. E. GRINŢESCU

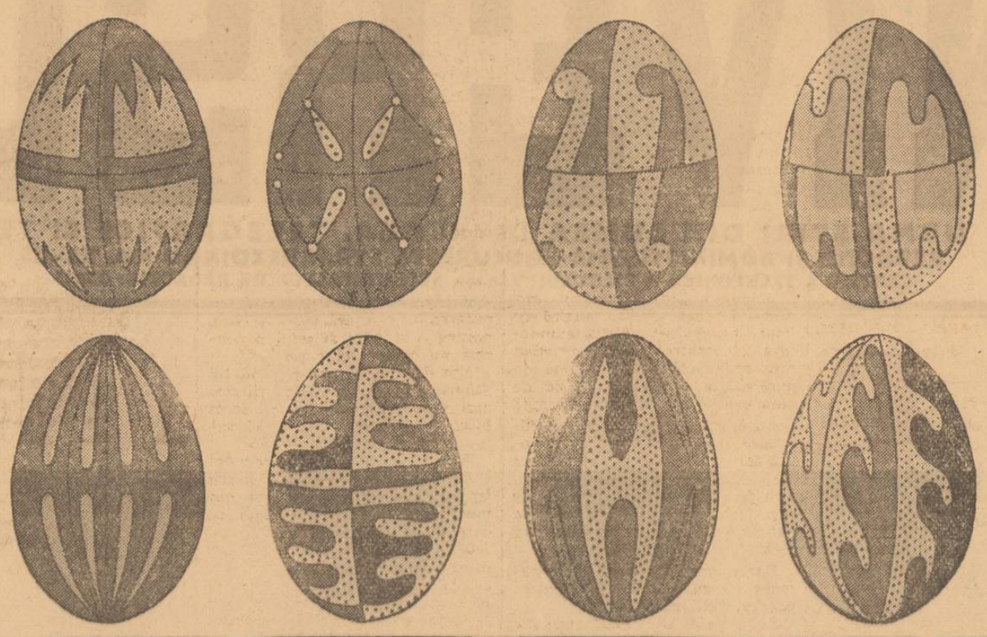

Instalaţiuni folosite
în creşterea viermilor de mătase

Ele nu sunt prea numeroase şi nici costisitoare. Mai înainte de orice, ne trebue paturi sau mese simple, ori suprapuse, apoi coşuri ori saci pentru căratul frunzei, mături pentru curăţirea paturilor şi hârtie pentru aşternutul paturilor. De asemenea e nevoie de hârtie cu găurele pentru premenitul paturilor.

Avem nevoie apoi de o scară dublă cu câteva trepte ca să putem face uşor primenirea paturilor, atunci când nu le putem lua jos, şi împărţirea frunzei pe paturi, când sunt aşezate unele deasupra altora (suprapuse).

După regiuni şi după stăruinţa crescătorului se folosesc diferite sisteme de paturi. Ele se fac de obiceiu din materialul aflător în regiune, iar ca formă şi dimensiuni după spaţiul încăperilor, în care se face creşterea.

Paturile se fac din material care nu prinde umezeală şi care se poate curăţi uşor.

Sistemul cel mai potrivt este acela al paturilor suprapuse.

Patul are un cadru de lemn de 2.10 m. lungime pe 0.90 m. lăţime.

Pe acest cadru se ţese sfoară care se prinde în lăţime şi lungime, fie de cuele bine bătute pe cadru, fie trecând-o prin găurele făcute cu burghiul. Ţesătura (plasa) formează patrate cu latura de cel mult 8 cm. Peste această plasă ţesută din sfoara destul de groasă, se aşterne hârtie, pe care se aşează viermii.

Paturile, în acest sistem, se aşează unul peste altul în asa fel ca cel de jos să fie la 40—50 cm. dela pământ, iar între rândurile de paturi se lasă o depărtare de 30—40 cm.

Este bine să nu aşezăm prea multe paturi unul peste altul şi să nu ocupe mai mult de 2/3 din spaţiul camerei. Grupa cea mai potrivită este de 3—4 paturi.

Această aşezare a paturilor unele deasupra altora. are şi folosul că se pot muta din loc în loc şi că cele de jos se pot aşeza sus, sau invers.

Prin aceasta dăm viermilor căldura trebuitoare după voinţă.

Pentru a feri viermii de stricăciunea furnicilor, şoarecilor sau a pasărilor, ori chiar ale copiilor neascultători, se întrebuinţează paturile suprapuse mişcătoare, cari nu se sprijină pe picioare, ci se atârnă de grinda camerii.

In prima vârstă se pun una sau două gratii la înălţimea omului şi pe măsură ce viermi cresc se adaugă alte gratii (poliţe).

Pentru premenit luăm poliţa şi o aşezăm pe două scaune, iar după operaţie o punem în partea de sus a stelajului.

Un sistem economicios de creşterea viermilor de mătase este întrebuinţarea caprelor.

Acest sistem are folosul că se pot aşeza ramurile de dud întregi de 1—2 ani, care au multă frunză şi care se păstrează vreme mai îndelungată în stare proaspătă. Lăstarii se aşează unul lângă altul, unii cu vârfurile în sus şi alţii cu vârful în jos. Primenirea paturilor de acest fel se face de la sine, căci murdăria cade jos printre ramuri. Suntem scutiţi de munca migăloasă a primenirii paturilor şi chiar a răririi viermilor.

Viermii de mătase nu pot fi crescuţi pe capre decât la a treia schimbare de piele. La început, pentruca viermii să nu cadă printre ramuri, punem hârtie sau o ţesătură uşoară de sfoară ori chiar pânză, care se ridică după ce patul s'a îndesat cu lăstari.

Sistemul acesta mai are şi folosul că micşorează la jumătate spaţiul trebuitor viermilor în creştere, micşorează consumul de frunză, lasă aerul să intre cu uşurinţă printre ramuri şi economiseşte foarte mult mâna de lucru.

Se pot folosi şi jumătăţile de capre sprijinite de pereţii camerii.

Folosirea acestui fel de paturi este în strânsă legătură cu tăerea raţională a dudului pentru ca în fiecare an să avem lăstari tineri.

Poliţele, care servesc ca paturi pentru creştere, trebue să se facă mai înguste şi mai scurte decât paturile descrise, ştiut fiind că tot acest material nu este atât de rezistent ca să susţină greutatea viermilor şi nici nu pot servi ca sprijin pentru cel ce dă hrană viermilor ori îi primeneşte, întinzându-se peste ele.

Pentru stârpirea furnicilor în cazul creşterii pe paturi cu picioarelor — cenuşe — iar pentru înlăturarea şoarecilor punem de asemeni un fel de pâlnie din tinichea, ori carton gros, aşezată cu gura în jos pentru a împiedica astfel urcarea şoarecilor pe paturi.

In afară de microbii bolilor, despre care vom vorbi mai pe urmă, viermii mai au duşmani pasările de curte şi pisicile, care de asemenea îi mănâncă.

Contra acestor din urmă trebue să-i ferim prin supravegherea noastră.

AURELIA SIMIONESCU
Inspectoare
(Din „Biblioteca Agricolă" nr.97).

Măsuri în vederea recoltării
Să se lege cu mâna snopii tăiaţi de secerători

Deşi până la seceră mai avem oarecare timp, grija agricultorului pentru această muncă agricolă de căpetenie, începe încă din timpul semănatului, atunci când suprafaţa însemânţată depăşeşte capacitatea de lucru a mijloacelor proprii. In împrejurările actuale dificultăţile ce în mod obişnuit se ivesc la seceriş, vor fi sporite de lipsa probabilă a sfoarei de legat, lipsă ce va pune într'o situaţie destul de critică efectuarea în bune condiţiuni şi la timp a recoltărei pe suprafeţe mari şi mijlocii. Sentimentul de emoţie sau îngrijorare care însoţeşte seceratul, sentiment pe care alte munci agricole nu-l provoacă în aceiaş măsură, este datorit nu numai faptului că prin această lucrare prefinală realizăm produsul muncei noastre, dar şi mai ales pentru că această muncă trebue efectuată grabnic, căci riscăm în cazul de faţă ca: fără grabă să stricăm o treabă. Intr'adevăr un grâu secerat la timp, adică în perioada de pârguire, are o greutate hectolitrică de 2.4 kg. mai mare de cât grânele trecute din copt şi când mai intervin şi ploi, la această depreciere prin scăderea greutăţei, se mai adaugă deprecierea provocată de pierderea culoarei, iar pentru unele grâne, cum ar fi soiul A15 apare defectul grav al friabilităţii, care la treerat cauzează un procent ridicat de boabe sparte, deci o cauză suplimentară de pagubă. In afară de aceste cusururi ale unui seceris întârziat mai avem riscul permanent al unei perioade de ploi cari pot întârzia toată munca câmpului din acel anotimp, de asemenea se mai pot ivi furtuni, vijelii sau grindini cari să culce, să încurce sau să distrugă recolta. La aceste primejdii se mai adaugă — chiar pentru timpuri normale, şi cu atât mai mult pentru cele de faţă pline de ameninţări şi nepreveăzut — primejdia incendiului, care va fi cu atât mai ameninţătoare cu cât recolta este mai întârziată din seceră.

Pe de altă parte un seceris efectuat lent are şi alte neajunsuri: nu putem începe treeratul până nu se termină seceratul, prin urmare nu putem libera câmpul spre a putea arde miriştea înainte ca aceasta să se înierbeze, aşa că stânjenim două însemnate lucrări agricole, arderea şi întoarcerea miriştelor. De acea un elementar simţ de prevedere ne îndeamnă ca din timp să luăm măsuri spre a face faţă greutăţilor ce sunt de prevăzut pentru epoca secerişului. O primă şi de căpetenie măsură ar fi să ne organizăm din timp spre **a putea eluda în parte neajunsurile lipsei de sfoară de legat fără a pierde folosul secerătoarelor legătoare, a căror destinaţie va fi de a tăia recolta fără a o lega, rămânând ca legatul să fie făcut în urmă cu legături din grâu,** împreunându-se doi sau trei snopi de maşină într'unul de mână. Greutatea va consta în găsirea mânei de la locul necesară executărei fără risipă a acestei lucrări, care deşi este mai uşoară de cât seceratul integral — va întâmpina totuşi greutăţi întrucât constitue o muncă oarecum necesitată pe suprafeţe mari.

Apare de aceia ca absolut necesară intervenţia autorităţei agricole, caretrebue să patroneze, să stimulăze şi să impună această muncă oarecum necesitată pentru o însemnată bogăţie naţională atât de preţioasă în actualele împrejurări, să nu se irosească sau chiar să fie pierdută, datorită întârzierei cu care s'ar efectua secera fără concursul efectiv al autorităţei de stat.

C. Eftimiu

PĂDUREA NOASTRĂ
Reflexiuni cu ocaziunea sărbătoarei sădirii pomilor

Pe întinsa pustă a stepei ungare, unde am văzut lumina zilei, lemnul se găseşte tot atât de rar — sub forma unei cumpene de fântână — ca şi pe întinsul mării, câte un catarg de vas.

Pe şesul acestui fund de mare secată, lemnul se aduce din mari depărtări, casele nu se acoperă cu şindrilă ci cu stuf de baltă, gardurile se fac din lut amestecat cu pleavă, iar drept combustibil servesc paele şi tizicul, bălegarul uscat. Căprioriii şi grinzile caselor au dimensiunea anemică a unor prăjini, bune doar la îngrăduri în regiunile păduroase.

Trăit în acele tărâmuri, unde natura imprimă oamenilor şi lucrurilor calmul nesfârşitului său orizontal, la primul meu drum făcut în copilăria mea în Ardeal, când trenul trecea pe lângă înălţimile celor dintâi munţi, m'ascundeam în braţele mamei de teama ca aceştia să nu se prăvălească peste mine.

Lemnul negăsindu-se în acele regiuni decât de leac, am crescut în spiritul de cruţare şi de cinstire al lui. Deşi regiunea copilăriei mele era un Canaan al grâului, totuşi, părinţii ne învăţau că risipa pâinei este un păcat; cu atât mai mult, risipa lemnului era de-a-dreptul o crimă.

Iată dece n'am înţeles şi nu voiu înţelege niciodată cum poate un român, care ţine cu adevărat la neamul său, să nelegiuiască pădurile ţării, care i-au servit şi de adăpost în vremuri de restrişte. Când mă gândesc numai la cantitatea materialului lemnos, ce se iroseşte pe loc în pădure şi la marea lipsă de lemn în cele mai bogate comune din şes, îmi dau seama cât de mult ne rămâne de făcut în domeniul tehnicei şi în acela al organizaţiei forestiere. La aceasta se mai adaogă şi risipa ce se face la fasonarea şi la întrebuinţarea materialului lemnos. Dar risipa în pădure nu se face numai cu ocaziunea tăierii ei reglementare prin exploatări ajunse la scadenţă; ci ea începe cu neglijarea replantării sau regenerării pădurii, şi continu cu lipsa de îngrijire şi de apărare a creşterii ei, cu brăcuiri, cu tăieri înainte de vreme sau în mod neraţional, la care se adaogă întregul cortegiu de: incendii, păşunat, delicte, defrişări nelegiuite etc...

In timpurile noastre prosperarea pădurii pretinde înţelegerea rostului ei, deci un anumit grad de cultură. Ea cere mai presus de toate simţ gospodăresc şi sentimentul răspunderii, organizare şi spirit de prevedere. Or, aceste calităţi, în general, ne cam lipsesc!

*

Apărarea pădurilor este anevoioasă şi din cauză, că masivul ei lemnos prin valoarea lui constitue o mare tentaţie. El reprezintă doar nu numai recolta anului în curs, ci şi recoltele anilor viitori. Închipuiţi-vă ce s'ar întâmpla dacă românul, care cu greu se gospodăreşte de pe o lună pe alta, şi-ar primi salariul său anticipat pe un an întreg! Codrul reprezintă salariul pe viaţa întreagă şi adesea chiar venitul ce se cuvine copiilor noştri.

Serviciul regimului silvic îndeplineşte aşa dar un rol asemănător cu acela al secţiunilor tutelare ale justiţiei. El apără drepturile urmaşilor noştri, el ocroteşte viitorul naţiunii.

Corpul silvic constituie acea armată a ţării, care se află în permanentă stare de războiu, menirea acestui Corp fiind să lupte şi în timp de pace.

După cum războiul se naşte din conflictul intereselor contrarii, astfel şi războiul pădurii rezultă din contrastul ce există între interesul proprietarilor vremelnici şi interesul drepturile permanente ale continuităţii. De aceea el este sortit să dureze veecinic. Unde se dă însă o luptă, există şi patimă şi se produc lovituri. De aceea cea mai strânsă dintre prietenii este camaraderia luptătorilor.

Frontul defensivei silvice pentru ca să-şi poată îndeplini greaua, dar importanta sa menire pretinde ostaşii săi, silviculturii, să fie însufleţiţi de credinţă şi de solidaritate. Oastea pădurii trebuie să fie o şcoală a cumpătării, a modestiei, a probităţii, într'un cuvânt să fie o şcoală a elitelor de caracter. Dar ea mai trebuie să fie şi un exemplu de solidaritate în afară şi o familie a comunităţii sufleteşti în interiorul ei.

Numai aceia cari vor fi reuşit să se stăpânească întâi pe ei înşişi, vor putea aspira să isbutească a disciplina şi pe alţii, în ciuda tuturor resentimentelor pe care orice act de disciplinare le provoacă deobicei.

După ce victoria materială va fi consolidată şi prin isbânda morală a defensivei, numai după aceea vom putea păşi cu succes şi la ofensiva silvică pentru recucerirea poziţiilor pierdute în patrimoniul forestier al neamului nostru, patrimoniu atât de ameninţat de duşmanii lui din toate părţile.

Unii vor spune desigur, că merg prea departe cu acest iredentism silvic, şi-l vor considera drept un nărav, punându-l în sarcina trecutului meu de iredentist al unirii Transilvaniei. Până la dovada contrarie, eu mă asociez însă grijii ce Marele Stat Major al armatei noastre o manifestă zilnic prin avizele ei vizând măsurile restrictive, atât de necesare pentru salvarea pădurilor ţării.

Crezul pădurii este o dogmă a omeniei, este o dogmă a solidarităţii între diferitele generaţii ale aceluiaş pământ. Ideia silvică este pusă în slujba continuităţii, idee care la rândul ei se înfrăţeşte cu vecinicia.

Ideia silvică se găseşte implicit şi în slujba progresului cultural. Cine sădeşte se leagă. Cine se leagă, luptă şi numai aceia care luptă poate stăpâni! Fără stăpânire nu există continuitate şi progres. Istoria ne învaţă, că imigranţii în general străini de sângele şi de sufletul băştinaş, n'au prea sădit nicăieri. Nu atât dragostea era aceea care îi lega de loc, ci interesul. Ei căutau mai mult să profite decât să-şi înfrăţească truda lor cu rodnicia gliei. De aceea i-am văzut pretutindeni acolo unde natura, ca o măicuţă grijulie, a strâns ceva zestre pentru urmaşi. Ei se văd de obicei la pădure, la petrol, la zăcăminte, dar nu se prea văd acolo unde munca generoasă sfinţeşte cu sudoarea şi sângele ei unirea eternă între ţară şi neam. Ei se găsesc la hambare şi pe drumuri, mişunând prin târguri şi în oraşe unde se dispune, se huzureşte şi se îndeamnă la risipă. Prin ei se prădează zestrea silvică a urmaşilor, încălcând astfel drepturile generaţiilor care vin. Moştenirea lor este grevată de o ipotecă rezultată din lipsa de solidaritate

*

Dacă în domeniul agricol interesul economic şi social al românului agricultor trebuie să primeze, tehnica agricolă nefiind un scop în sine, ci numai un mijloc pentru scopul binelui obştesc — în domeniul silvic, unde factorul principal de producţie: natura, copleşeşte în importanţă munca şi capitalul, — „codrul frate cu românul" reprezintă elementul de interes naţional superior şi permanent. In agricultură primatul omului ce cultivă ogorul, în silvicultură primatul pădurii, care este şi chezăşia rodniciei câmpului,

*

Un pericol pentru propăşirea pădurii a fost în toate timpurile creşterea numărului populaţiei şi în special expansiunea creşterii animalelor. Aceste fenomene, sub raporturi agrar-sociale primitive, au condus de obicei la defrişări de păduri. Acest proces l-a formulat concis d. profesor M. Drăcea, zicând: „la noi cu fiecare copil ce se naşte a se mai defrişa un pogon şi cu fiecare viţel în plus păşuna un pogon mai mult"!. Această întindere în dauna pădurii constituie una din cauzele principale, care explică motivul pentru care agricultura noastră a rămas până aci extensivă şi pentru care vitele şi păşunile noastre sunt în general cele mai slabe, în comparaţie cu acelea ale vecinilor noştri.

Din punct de vedere al creşterii animalelor, propăşirea pădurilor noastre cere:

1) animale de talie mai mare, care — proporţional cu greutatea lor — consumă mai puţin nutreţ;

2) adăposturi mai bune contra frigului şi a umezelii, pentru ca animalele să aibă nevoie de mai puţină hrană de întreţinere (în loc să întreţinem căldura organismului animal cu frunzariile şi cu mugurii pădurilor, să o păstrăm cu stuful şi zidul unui grajd mai bine îngrijit);

3) animale mai bine selecţionate, care să producă mai abundent şi în mod mai rentabil;

4) o cultură mai intensivă şi o exploatare mai raţională a păşunilor pentru ca ele să fie suficiente şi

5) o producţie mai corespunzătoare cu nevoile reale ale plantelor de nutreţ.

*

In concluzie, hotarul pădurii nu e permis să fie încălcat de interese potrivnice lui. Apărând interese naţionale, hotarul pădurii se aseamănă în funcţiunea sa cu hotarul ţării, despre care spunem cu toţii: „Pe aci nu se trece"!

Până ce nu se trasează prin legi şi moravuri o graniţă definitivă între ogor, păşune şi pădure, până atunci nu se va micşora nici tendinţa exodului rural spre oraşe. Expansiunea sătească s'a desfăşurat până acum în dauna pădurii, în loc ca ea să fie îndrumată spre o muncă mai organizată şi mai industrializată, cu alte cuvinte mai intensivă şi mai rentabilă, singura cale ce poate asigura un viitor mai bun poporului noştru agricol.

Profesor,
MIHAIL ŞERBAN-Cluj

Probleme agricole româneşti
(Comunicările Institutului de cercetări agronomice)

Ancheta asupra rentabilităţiiculturii mari a: orezului, bumbacului, inului, cânepei, macului, năutului, ricinului, şi chimionului, in România, in anul agricol 1939-1940

(Referat de N. Ivan. Şedinţa din 26 III. 1941).

In anii normali (perioada 1930—1939) rentabilitatea acestor plante este mult superioară tuturor cerealelor. Astfel media ultimei decade, ne arată că venitul net mijlociu al *macului* este de 2,5 ori mai ridicat decât venitul net al grâului la aceiaşi unitate de suprafaţă. *Năutul* de aproape 3 ori; *inul* de 4,5 ori; *bumbacul* de 5,5 ori; *cânepa* de 5,8 ori, iar *orezul* şi *chimionul* au un venit net mult mai urcat decât venitul net al grâului — la ha — în acelaş an.

In 1940 s'a creiat o situaţie specială prin micşorarea teritoriului şi oprirea importului. Iată care e rentabilitatea după ancheta făcută în raport cu venitul grâului:

Bumbacul (producţie slabă) de 1.64 ori mai mare; *Inul* de 6,5 ori mai mare; *Cânepa* de 5,75 ori mai mare; *Năutul* de 12.41 ori mai mare; *Chimionul* de 12,15 ori mai mare; *Ricinul* de 8,04 ori mai rentabil; *Orezul* de 26,11 ori mai mare; *Năutul* de 12,41 ori mai mare.

Răspunsurile la „POŞTA AGRICOLA" se dau numai pe baza unui bon tipărit în fiecare pagină agricolă, care se va detaşa şi lipi pe scrisoarea de solicitare.

Nu se răspunde pentru chestiuni ce s'au publicat. De asemenea nu se răspunde decât numai la o singură întrebare şi numai la scrisori cu semnătura adevărată şi descifrabilă.

Sbârciogul

CUM SE POATE ACOPERI LIPSA DE CARNE

In ultimul timp lipsa de carne a început să devie din ce în ce mai simţită din care cauză şi preţul ei a sporit simţitor, ajungând aproape un aliment de lux pentru cei cu lefuri sau venituri mici şi limitate.

Aceasta impune luarea grabnică de măsuri pentru viitor.

O măsură bună a fost intrezicerea tăierei viţeilor, dar această măsură trebue extinsă, prin interzicerea tăierei acestora, până la vârsta de un an, când devine mânzat. Măsura trebue însă extinsă şi la tăierea purceilor mici, precum şi a cel puţin jumătate din numărul mieilor destinaţi tăierei.

De altfel este ştiut, că aceştia au carnea puţin hrănitoare, ea fiind laxativă; unul din motivele pentru care în ţările occidentale nu se taie purcei şi miei, ci ei se castrează lăsându-i să crească.

Mieii în special se castrează, în cazul când nu sunt din rasse ameliorate pentru carne — cum sunt la noi mieii de Dobrogea şi în special din rassa Carnabat — care, deci, cu vârsta nu capătă miros de „pârci".

In anul 1906, având în clientela mea Ferma „Albion", din Gara Mărculeşti, precum şi majoritatea dintre marii crescători de animale din Ialomiţa ca: Fraţii Seceleanu, C. Bribegeanu, V. Sassu, I. Gologan, Anton Enescu, Maltezeanu, Sandu Popa etc., am fost solicitat să le castrez un număr de 4000 miei.

Ferma Albion, aparţinea unei Societăţi din Londra şi propunându-şi a face o încercare cu exportul cărnei de miel, a contractat cu marii crescători din împrejurimi să-i furnizeze 4000 miei, castraţi, înţercaţi la trei luni şi hrăniţi la păşune bune, dându-le şi zahara (urluială, tărâţe, etc.).

Aceşti miei trebuiau să aibă la predarea în August, o greutate în carne de 28—32 kgr.

Am castrat aceşti miei şi în acelaş timp am castrat şi 400 de miei ai fermei Albion, aceştia însă de rasse precoce.

La predarea mieilor, de către crescători, ei nu aveau la termen de cât între 18—22 kgr., nefiind din rasse precoce şi nici întreţinuţi şi hrăniţi conform convenţiei. In acelaş timp cei ai fermei atinsese 28—32 kgr.

După recepţionarea mieilor Societatea neavând nici Abator în portul Constanţa şi nici posibilitatea de a avea un vapor frigorifer pentru transportul în cantităţi de carne relativ mică, s'a decis a transporta mieii vii în Egipet, însă au slăbit pe drum.

Din cele de mai sus însă se poate vedea, că mieii din rasele noastre autoctone, castraţi, înţercaţi la 3 luni şi cu o hrană mai substanţială pot câştiga până în luna August cel puţin 10 kgr. în carne.

Prin oprirea de la tăierea a cel puţin jumătate din numărul mieilor aceasta ne-ar da un spor de 10 kgr. de fiecare, sau în total cel puţin 2000 vagoane carne cu o valoare de cel puţin 800.000.000 lei, şi această carne va fi asemănătoare celei de Pre-salé atât de căutată în Franţa.

Tot în scopul acoperirei lipsei de carne menţionez şi necesitatea intensificărei creşterei pasărilor, fie înmulţindu-le prin cloşti, fie mai cu seamă prin clocitoare artificiale, răspândite prin intermediul Camerelor agricole în cât mai multe comune. Puii să se dea, la vârsta de 10 zile pe un preţ cât de mic, celor ce şi-ar lua angajamentul să-i crească.

Dr. I. D. CEAPĂRU

Cea dintâi ciupercă de câmp bună de mâncat

(SBÂRCIOGUL)

Se numeşte în ştiinţă Morchella esculenta *(Linné) Pers., syn.:* Morchella esculenta *Pers.; iar popular se numeşte* sbârciog *(Moldova) ori* ciuciuleţi *(Muntenia şi Transilvania).*

Sbârciogii au, în loc de pălărie, un fel de căciulă ovală sau rotundă de culoarea pământului galben sau brun.

La sbârciogul obicinuit dimensiunile căciulii variază între 5—10 cm. înălţime şi 4—8 cm. grosime. Căciula e prevăzută cu numeroase sbârcituri. Aceste sbârcituri sunt acoperite cu stratul ce răspândeşte sămânţa, Piciorul ca şi căciula sbârciogului sunt goale la interior. Piciorul e alb sau galben, neted şi puţin umflat la bază. Inălţimea piciorului variază între 8—9 cm. iar ca grosime, între 2—3 cm.

Mirosul lui e caracteristic. El creşte primăvara, începând din Aprilie până la sfârşitul lui Iunie. In anii ploioşi se face şi toamna. Il găsim prin grădini, livezi, margini de păduri etc. In unii ani sbârciogii cresc foarte mulţi, în alţi ani sunt rari.

E o ciupercă de preţ. Mâncările gătite sunt foarte gustoase. Sbârciogii se pot usca şi păstra peste iarnă.

(Din broşura „Ciuperci bune de mâncat", de prof. I. Grinţescu, apărută în Bibilioteca agricolă nr. 45).

Ouăle incondeiate şi roşitul lor

Ouăle proaspete crude şi bine şterse de murdării, se încălzesc puţin pe lângă maşină. Apoi se desemnează (se încondeiază) cu ceară de albine topită într'un vas, cu un condei special (numit în Moldova „chişiţă") format dintr'un tubuleţ de tablă de alamă foarte subţire prin care trece un fir de păr de cal, fir ce are rolul de a ţine ceara topită şi a-i da drumul, după cum penita ţine cerneala. Cu acest condei fixat pe un toc de lemn se fac desemne pe ou, după îndemânarea gospodinei.

In urmă se introduc într'o zeamă rece de culoare gălbuc rezultată din fierberea coajei de mărăpăduret; după aceia se introduc în piatră acră topită tot rece, pentru ca să nu se strice modelul de ceară. Atât zeama de păduret cât şi piatra acră servesc să fixeze pe suprafaţa oului, care n'a fost acoperită cu desemnul de ceară, culoarea ce se va da mai târziu, care e, de obicei, roşie.

Culoarea roşie se produce din „băcanul" proaspăt dela prăvălii. Băcanul e simplu, ceia ce ne trebue în cazul nostru, sau preparat. In acest din urmă caz n'avem nevoie de un fixator anterior. Acest băcan, care este o sdrobire a unui lemn străin, se fierbe cu apă ca să dea culoarea şi în el se introduc ouăle care se fierbe pe îndelete ca să nu se topească ceara prea repede şi apoi desemnul să nu se fixeze.

Procedând astfel locurile neacoperite cu ceară se înroşesc iar cele de sub ceară rămân albe, ceara putându-se da uşor la o parte când ouăle sunt încă calde.

Prepararea brânzei
din laptele smântânit

Laptele smântânit — tras, uşor, centrifugat sau slab cum i se mai spune — constitue materia primă pe socoteala căreia se prepară diferite derivate lactice de reală valoare nutritivă şi de mare însemnătate economică.

Dela început trebue să subliniem că problema valorificării în condiţiuni cât mai favorabile din punct de vedere economic a acestui produs secundar obţinut la fabricarea smântânei şi a untului, se poate deslega cu multă uşurinţă pentru laptele smântânit prin acţiunea separatorului, deoarece acesta rămâne în stare dulce; laptele obţinut prin smântânirea spontană (la oale), suferind procesul de întărire şi închegare, are o întrebuinţare mult mai restrânsă.

Din laptele smântânit se pot prepara o serie întreagă de derivate — în afară de întrebuinţările ce i se pot da ca atare, — dintre care, la noi, brânza obişnuită ocupă locul cel dintâiu.

Pentru a prepara o brânză de bună calitate — din lapte smântânit prin centrifugare, — vom proceda astfel: Laptele se pune în vasele de închegat îndată după centrifugare, ţinându-se la o temperatură de 22—280 C.

Nu se recomandă închegarea laptelui prin folosirea chiagului pudră sau lichid, în dozele obişnuite pentru laptele integral; închegarea se face în mod spontan (fără adaos de chiag) sau prin întrebuinţarea unei mici cantităţi de lapte închegat (chişleag) din ziua precedentă. In cazul când dorim totuşi să folosim chiag, atunci vom adăoga o proporţie corespunzătoare pentru cantitatea de lapte ce avem de prelucrat, în aşa fel, ca procesul de închegare să dureze 10—18 ore.

Calitatea brânzei va fi cu atât mai bună cu cât închegarea se face la o temperatură mai joasă şi durata ei este mai mare. Acesta este unul din secretele fabricaţiei brânzeturilor, de o importanţă covârşitoare în fabricaţia brânzeturilor moi.

Laptele închegat se recunoaşte prin aceia că tăiat cu un cuţit de lemn sau cu degetul, lasă o urmă foarte fină şi nu aderă pe suprafaţa cuţitului.

Scoptul este o operaţiune care se face pentru a grăbi separarea brânzei de zer, prin acţiunea căldurii. Nu se recomandă decât atunci când voim să preparăm brânză pentru păstrare şi în acest caz, încălzirea laptelui închegat se va face treptat, având grija ca focul să nu fie prea puternic; pentru brânza destinată consumului imediat, scoptul se înlătură cu desăvârşire.

In cea mai mare parte, gospodinele noastre greşesc prin aceea că scoc prea tare brânza, micşorând în chip simţitor calitatea produsului: se obţine o brânză ca iasca, fără nici-un gust.

Strecuratul brânzei se face în săculeţi de pânză subţire (de tulpan), de 2 litri capacitate, atârnându-se pe un suport pentru a se scurge. Scurgerea durează 5—12 ore. Nu se întrebuinţează nici o presă.

Este foarte bine ca scoaterea ei din săculeţ să se facă numai atunci când se vinde sau se consumă.

Brânza astfel obţinută, va fi moale, de consistenţa alifiei când se freacă între degete şi cu un gust deosebit.

Unii recomandă ca atunci când se pune laptele în săculeţi pentru scurgere, să se verse peste lapte, apă în clocot, în scopul de a-i da un gust mai plăcut.

Brânza destinată pentru conservare se presează, se dă la maşina de tocat carnea şi apoi se frământă, adăogându-i-se 3—6% sare bine mărunţită. După aceasta se pune în putini bine astupate, care se depozitează într'o pivniţă răcoroasă, lipsită de umezeală.

Din 8—14 kgr. lapte smântânit se obţine un kgr. de brânză; variaţiunea randementului este atât de mare pentrucă prin scopt, cantitatea de brânză obţinută, se poate reduce la jumătate. Randamentul este influenţat deasemenea prin închegare.

GHEORGHE ŞICLOVANU
Domeniul Regal Mănăstirea-Ilfov

CONTRIBUŢIUNI LA STUDIUL PASTELOR FĂINOASE

(Referat de Ing. agr. El. Bronescu-Mohr, Şedinţa din 26 III. 1941).

Pastele făinoase sunt socotite alimente complete conţinând hidraţi de carbon, substanţe proteice, substanţe minerale, etc., care ajută la hrana individului.

Din punct de vedere chimic, pastele româneşti studiate de autoare, au procentul de umiditate cuprins între 11,19% pastele Herdan, 11,21% la pastele Bega, 11,60% la pastele Uhl şi 12,17% la pastele Seewaldt; cu o medie generală de 11,54%.

Substanţele minerale sunt cuprinse între 0,403% şi 0.437%, cu o medie generală de 0,417%.

Substanţele grase sunt în mai mare cantitate la produsele Seewaldt, care au o medie de 2.498% şi care au avut la fiert un gust şi miros acru. Produsele Herdan, Bega şi Uhl, au procente între 0,962% şi 1.296%. Aceste procente de substanţe grase sunt sub limita de 1.81%, afară de produsele Seewaldt.

Substanţele azotoase sunt cuprinse între 11,31% şi 11,72% cu o medie de 11,45%.